

Українська мова, мова калинова!

Як ви гадаєте, що символізує образ калини? Чому говорять: «мова калинова?» Вона символізує весь рід. Образ отого великого родового дерева, нашого народу і кожної людини: «Не цураймося, признаваймося — небагацько нас е!».

Мабуть, не було жодного видатного письменника, який би від усього серця не виллював любові до рідної мови і своєї тривоги за її долю, бо долю свого народу в майбутньому бачив невідривно від долі рідної мови.

Знову і знову бринять у моїй душі прості, але такі зворушливі рядки виплекані Володимиром Сосюрою:

Любіть Україну у сні й наяву,
Вишневую Україну,
Красу її вічно живу і нову,
І мову її солов'їну.

Чи можна ж не любити нашу мелодійну, розкішну, багату українську мову?! Таке питання виникає у всіх людей, яким не байдужа наша рідна мова. Це невмируще і невичерпне джерело, в ній душа народу, який передав нам свою мудрість і славу, культуру і традиції. Українська мова мелодійна й неповторна, бо увібрала гомін полів, лісів і морів нашої землі. Вона переткана калиною, барвінком і вишневим цвітом.

З чого починається для нас рідний край? Це не тільки батьківська хата чи хрещатий барвінок, він починається з давніх коренів нашого роду, про який дізнався весь світ з пісень Ніни Матвієнко:

Роде наш красний,
Роде наш прекрасний,
Не цураймося, признаваймося...

Наш український рід справді прекрасний. З давніх-давен у нас шанували працю, хліб на столі, рушники на стіні, мамину пісню, криницю з журавлем. Але понад усе українці любили волю. Дуже дорогою ціною заплатили за свободу, за мрію про державність нашу предки. Українські козаки, Тарас Шевченко, Леся Українка, великий Каменяр Іван Франко і мільйони українців, які загинули в боротьбі за незалежність нашої держави, — вічна їм пам'ять.

Ми, молоде покоління, піднімаємося з колін, щоб бути рівними серед рівних і вільними серед вільних народів Європи. Щоб бути справжніми українцями, ми повинні збудувати духовний храм. Вірю, що у нашій країні вічно шумітимуть верби й тополі, цвістимуть вишні, пишатиметься червона калина. Наш працелюбний народ здолає всі труднощі, нікому не вдасться знову затягти нас у ярмо, вічно житиме наш славний рід.

Мова наша українська — це золотий запас голосу душі народної, з якого виростаємо, яким живемо і завдяки якому маємо велике право й гордість іменуватися народом українським.

Вона, як зоря пурпурова,
Що сяє з небесних висот,
І там, де звучить рідна мова,
Живе український народ.

Ось уже другий рік у стінах нашого університету працює клуб любителів української мови «Барвінок». Після занять студенти поспішають до клубу не тільки поспілкуватися, а й щоб дізнатися про щось нове. Ми дуже цікаво проводимо наш час. Із задово-

ленням слухаємо поезію та українські пісні. Обговорюємо твори з літератури, розповідаємо хто що прочитав новенького, ділимося планами на майбутнє. Дуже цікавою для студентів виявилась тема про наших співвітчизників — поетів та письменників, які в різні часи виїхали за кордон. Чому їм довелося покинути рідний край, Батьківщину та рідних? Це досить цікаве питання було завжди на порядку денному. Студентів об'єднали спільні інтереси не тільки до історії нашої мови, а й любов до рідного краю. Вони з цікавістю розповідають про свою маленьку батьківщину: звідки вони приїхали, хто їх батьки, чим займаються дома. Ми старанно слідуємо за літературними подіями. Шануємо видатних людей, які зробили величезний внесок у розвиток нашої країни. Плануємо здійснити пішохідну екскурсію героїчними місяцями. Хочемо відвідати усі історичні місця, з якими пов'язані долі тих чи інших особистостей. У цьому році до роковин Т.Шевченка провели літературні читання та випустили газету. Студенти з цікавістю розповідали біографію Т.Шевченка, читали його вірші. Не забуваємо й видатних російських поетів та письменників.

Радіємо тому, що зараз українська мова утверджується в усіх сферах життя України. Зростання суспільного значення української мови, як державної, зумовило пошавлення її вивчення в усіх установах та організаціях. Мова — це невичерпне джерело спілкування. Чим глибшими будуть знання про рідну мову, тим кращими будуть наші здобутки.

Бабай Л.В.,

ст. викладач кафедри мовної підготовки.